

РЕШЕНИЕ

№ 2798

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 12.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2780** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. А. Ф. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., арабин по народност, мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен, със съдебен адрес: [населено място], ул. У., № 1, ет.3, срещу Решение № 2546/06.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят моли за отмяна на оспореното решение като неправилно и незаконосъобразно по подробни съображения, изложени в жалбата. Сочи, че неправилно и в противоречие с материалния закон административният орган е приел, че за него Турция е трета сигурна държава, като е приел, че той би могъл да бъде върнат там, тъй като макар Турция формално да отговаря на изискването на § 1, т.9, б.“г“ от ДР на ЗУБ за „трета сигурна държава“ политиката на тази държава към сирийските бежанци е такава, че практически той не би могъл да упражни тези си права.

Към жалбата си А. А. Ф. е представил и молба за предоставяне на правна помощ по реда на чл.25, ал.1, вр. чл.21, т.3 от ЗПП, която съдът е уважил. За процесуален представител е назначена предложената от АК – С. адв. Х.. В съдебно заседание се явява адв. Х., преупълномощен от адв. Х., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения и пледира за отмяна на оспорения акт.

Ответникът - заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ – МС/, чрез юрисконсулт Х., оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана.

СГП, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, Първо отделение, 35-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид приложените по делото доказателства и направените от страните твърдения, искания и възражения, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от заинтересовано лице, срещу подлежащ на оспорване административен акт, в 14-дневния срок по чл.87 от ЗУБ /процесното Решение № 2546/06.02.2023 г. е връчено на А. А. Ф. на 08.03.2023 г., а жалбата срещу него е депозирана чрез органът, който го е издал, на 20.03.2023 г./.

Разгледана по същество е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена. Съображенията са следните:

Административното производство по издаването на обжалваното решение е започнало по Молба вх. № РД-2057/24.06.2022 г. при РПЦ –С. /л.87/ до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет. Нейн подател е А. А. Ф. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., арабин по народност, мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен.

На 24.06.2022 г. е съставен Регистрационен лист рег. № УП 21372/24.06.2022 г. /л.83/ Извършена е проверка в системата Евродак и е съставена дактилоскопна карта /л.76/. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ, тъй като лицето не е представило документ за самоличност /л.74/.

На 24.06.2022 г. молителят е запознат и с указанията относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията му, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 30.06.2022 г., в присъствието на преводач, е проведено лично интервю с жалбоподателя. Зададените му въпроси и отговорите са обективирани в Протокол рег. № УП 21372/13.06.2022 г. /л.62/. От него се установяват данни за религиозната и етническата му принадлежност, както и за социалния му статус. Видно е, че А. А. Ф. е арабин по народност, мюсюлманин-сунит по религия. Не е имал проблеми заради изповядваната от него религия. Има сключен граждански брак от 2011 г. с гражданка на С., от която има четири деца. Напуснал е С. през 2015 г., за да търси по-добър живот /възможност да намери работа и да образова децата си, както и да живеят спокойно, тъй като в Европа има по-хуманно отношение към хората/. Заедно със семейството си се установил да живее в Турция, където и към момента на провеждане на интервюто се намират съпругата, децата му, родителите му, шестте му сестри и четиримата му братя. Има роднини в Германия, Н., К. и Австралия. Сочил, че в родината си не е бил заплашван и върху него не е оказвано насилие, не е бил задържан или арестуван, срещу него не е водено съдебно дело и не е осъждан.

На 10.01.2023 г. с жалбоподателя е проведено второ интервю в присъствието на преводач. Съставен е Протокол рег. № УП 21372/10.01.2023 г. /л.46/. На зададените му въпроси Ф. е отговорил, че е от [населено място], област И.. Първоначално селото му било превзето от Свободната армия, а след това от „Фронт Ал Нусра“, но между тях избухнал конфликт. Впоследствие във военните действия се включила и редовната

армия. Атакували селото му със самолети. Имало доста цивилни жертви, сред които и негови роднини. Къщата му била изравнена със земята. Опасната и несигурна обстановка го принудила да напусне родното си място. Заедно със съпругата и първото си дете отишли в Турция през 2015 или 2016 г. /не може да посочи с точност/. След около година се върнал обратно в С., но бил настанен в бежански лагер, където били и родителите му. През 2018 г. всички отново заминали за Турция, където и понастоящем се намират жена му и четирите му деца, три от които се родили в Турция. В момента две от децата му посещават турско училище. През 2022 г. жалбоподателят напуснал Турция, защото държавата не отпускала помощ на сирийските бежанци, а същевременно не им разрешавала и да работят, и пристигнал в България.

В хода на административната проверка, с Писмо № УП 21372/30.06.2022 г., съгласно чл.58, ал.9 от ЗУБ, от ДАНС е поискано писмено становище по молбата на А. А. Ф.. В отговор е изпратено Писмо рег. № УП 21372/30.01.2023 г., според което ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, регистрирано в РПЦ-С., ПМЗ-О. К. към ДАБ-МС като А. А. Ф., в случай че отговаря на условията по ЗУБ /л.19/. Същевременно е приложено и Писмо рег. № УП 21372/11.01.2023 г. /л.45/, съдържащо становище на ПМЗ-О. купел при РПЦ-С. и предложение до заместник-председателя на ДАБ-МС на молителя да се откаже предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

Към административната преписка са приобщени също копие от личната карта и семейната книжка на А. А. Ф. с преводи на български език /л.54 – 60/, както и на Справка вх. № МД-778/25.11.2022 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно Сирийска арабска република /л.34 и сл./ и Справка вх. № МД-702/31.10.2022 г. за положението на сирийските бежанци в Република Турция /л.20 и сл./.

Въз основа на събраните данни заместник-председателят на ДАБ – МС, приел, че по отношение на А. М. А. не се установяват предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и издал Решение № 2546/06.02.2023 г. – предмет на оспорване в настоящото производство. В него се сочи, че обстановката в С. сама по себе си не може да обоснове наличие на основателно преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г., а фактическите обстоятелства не свидетелстват жалбоподателят да е или да е бил обект на преследване или тежки посегателства. Изложено е, че твърденията му не съдържат информация за осъществено преследване по смисъла на чл.8 от ЗУБ и риск за бъдещо такова. Причините за напускането на страната му по произход и държавата Турция, където е живял, не отговарят и на критериите на чл.8, ал.4 и ал.5 от ЗУБ, тъй като в бежанската му история не се съдържат данни за конкретни посегателства, представляващи нарушаване на основните права на човека и достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост. По тези съображения и с оглед на петте основания за преследване по чл.8, ал.1 от ЗУБ, административният орган е формирал извод, че искането в частта за предоставяне на бежански статут следва да се отхвърли.

Административният орган - заместник-председателят на ДАБ – МС, е приел също така, че фактическата обстановка не позволява да се приложи чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ, както и че не са налице основанията по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

От една страна се сочи, че няма данни жалбоподателят да е бил принуден да напусне

страната си на произход – С., и страната, в която е пребивавал – Турция, поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – тежки посегателства, визирани в чл.9, ал.1, т.1 от ЗУБ. Спрямо него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти на С. и Турция, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. За него не съществува и бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

Сочи се, че от друга страна, в момента в страната на произход на кандидата за хуманитарен статут има вътрешен въоръжен конфликт, който продължава с различен интензитет, поради което не може да се очаква той да се установи в друга част от територията на държавата, където да се ползва от ефективна и трайна закрила.

Въз основа на Справка вх. № МД-778/25.11.2022 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС за актуалната политическа и икономическа обстановка, спазването на човешките права и състоянието на сигурността в С., в оспореното решение е прието за установено, че в страната на произход на кандидата за хуманитарен статут има вътрешен въоръжен конфликт, който е преминал в гражданска война. В тази ситуация гражданските власти поддържат ефективен контрол върху редовните военни, полицейски и държавни сили за сигурност, но имат ограничено влияние върху чуждестранните и вътрешните военни организации. С оглед на това не може да се очаква молителят да се установи в друга част от територията на държавата, където да се ползва от закрила, която да бъде ефективна и да има траен характер, и че не могат да бъдат изпълнени критериите за възможността за вътрешно разселване, следователно тази алтернатива към момента е неприложима за него.

Заместник-председателят на ДАБ – МС е разгледал бежанската история на А. А. Ф. и в светлината на чл.75, ал.2 от ЗУБ и е преценил относимите факти, свързани с личността на молителя, както в страната му на произход, така и в третата страна, в която той е пребивавал, а именно: Турция. Той е взел предвид, че кандидатът не е изразил опасения за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение в Турция, че същият не е посочил срещу него да е оказвано насилие, да е получавал заплахи или да е бил принуден да напусне Турция. Направил е съпоставка на тези данни и в контекста на изложеното в Справка вх. № МД-702/31.10.2022 г. за положението на сирийските бежанци в Република Турция и отношението на турските власти в случай на връщане на сирийски бежанци, е достигнал до извода, че няма основателни причини да се счита, че Ф. няма да бъде допуснат отново на територията на Турция и че не би бил защитен от властите ако поиска закрила. Нещо повече, в самата справка е посочено, че турското законодателство не предвижда натурализация за сирийци с временна закрила или за условни бежанци, но позволява на тези хора да останат на турска територия докато не се преместят в чужда държава или докато не са в състояние да се завърнат в страната си на произход. Правителството предоставя гражданство на някои сирийски бежанци на ограничени основания, а освен това сирийците, които влизат официално в Турция със своите паспорти, могат да получат едногодишно разрешение за пребиваване след регистрация.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани допълнително доказателства. Такива е представил ответника, а именно: Справка вх. № ЦУ-147/10.03.2023 г. относно Република Турция /л.108/ за общото положение в страната, актуална обществено-политическа и икономическа обстановка към

10.03.2023 г и т.н., и Справка вх. № ЦУ-148/10.03.2023 г. относно Сирийска арабска република /л.120/ за общото положение в страната и актуална общественно-политическа и икономическа обстановка към 10.03.2023 г.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт направи следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган – заместник-председателя на ДАБ при МС, комуто председателят на ДАБ при МС, на основание чл.52 от ЗУБ, със Заповед № 03-15/03.05.2022 г., е делегирал правомощията по чл.48, ал.1, т.1-4 от Закона за убежището и бежанците с изключение на правомощията да отнема международна и временна закрила.

Процесното решение е обективизирано в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от АПК. В него са посочени наименованието му, издателят и адресатът му, фактическите и правни основания за издаването му, ясна разпоредителна част, начин и срок за обжалване.

Изпълнена е процедурата по чл.58 от ЗУБ - на чужденеца е предоставена информация относно възможността да подаде молба за международна закрила, дадени са му указания относно реда за подаване на молбата, информиран е писмено на разбираем за него език за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на Държавната агенция за бежанците, както и за последиците от мълчаливото или изричното оттегляне на молбата му. Молителят е информиран и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. На основание чл.58, ал.10 от ЗУБ, при получаване на молбата за предоставяне на закрила, компетентните органи са изискали писмено становище на Държавна агенция „Национална сигурност“ и такова е обективизирано в приложеното към административната преписка Писмо рег. № УП 21372/30.01.2023 г. от чужденеца са снети пръстови отпечатаци, като същият е уведомен, че те могат да се използват при обмен на информация с други държави.

В съответствие с разпоредбата на чл.61а от ЗУБ, чужденецът, подал молба за предоставяне на международна закрила, е регистриран в Държавната агенция за бежанците и му е открито лично дело. На основание чл.63, ал.2 от ЗУБ, при регистрирането са снети денни за имената, гражданството, датата и мястото на раждане, пола, семейното положение и родствените връзки, документите за самоличност и други документи. Събрана е точна и актуална информация, свързана с общата обстановка в държавата по произход на чужденеца – С., както и от държавата Турция, от която същият е преминал на територията на нашата страна. На молителя е определена дата за провеждане на интервю и същият е надлежно поканен за него. Проведено е и второ интервю, за което той отново е своевременно уведомен. Интервютата са проведени при спазване на установените правила – при условия, гарантиращи нужната поверителност, в присъствието на преводач от същия пол и на разбираем от чужденеца език. За извършените действия, поставените въпроси и дадените отговори и обяснения са съставени протоколи, които са прочетени на чужденеца и подписани от него, от преводача и от интервюиращия орган.

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗУБ всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България в съответствие с разпоредбите на този закон. Нормата на ал.3

очертава кръга на търсената закрила. Тя се свързва със застрашаване на неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или ако той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Понятието „преследване“ е легално дефинирано в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и с оглед личността на молителя.

В контекста на изложеното, административният орган правилно е приел, че представената бежанска история на А. А. Ф. не обосновава предоставянето на бежански статут. Обстоятелствата относно причините за напускането на страната на произход са изложени обективно и безпристрастно и са обсъдени в цялост в процесния акт. Въз основа на тях административният орган е приел, че изложените факти не попадат в нито една от хипотезите на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Подробно е обсъдена липсата на заявени от молителя обстоятелства за предоставянето на хуманитарен статут, включително и информацията от справка за обстановката в С.. Той не изразява никакви лични опасения от преследване и не сочи спрямо него да са осъществени посегателства, чиято честота, системност и интензитет да достигат границите на преследване. Конкретно заявените от него причини за напускане на С. - негова страна по произход, са общата обстановка на несигурност, породена от водещите се там военни действия, лоши битови условия и липса на условия за нормален живот. Те са намерени от административния орган за неоснователни по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ, което становище се възприема и от съдебния състав.

С оглед на горното, съдът намира, че правилно в оспореното решение административният орган е приел, че за молителя не са налице предпоставките по чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Оспореното решение е правилно и в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут. Това е така, защото липсват твърдения, че молителят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Няма също твърдения, че е бил принуден да напусне страната си на произход С. поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне. Не се твърди в изявленията му срещу него да са били предприети такива действия от официалните власти на С. и Турция или от групировка или организация, които тези държави да не са в състояние да контролират. В тази връзка, правилен е извода, че чужденецът не е

бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Няма и изложени твърдения за наличие на обстоятелства измежду предвидените в чл.9, ал.6 и ал.8 от ЗУТ.

Административният орган е извършил преценка и относно материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, съгласно която норма хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като „тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт“.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква „д“ от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка № МД-778/25.11.2022 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, информация относно С., като е приел, че обстановката по сигурността в тази страна е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт. Достигнал е до заключение, че ситуацията в С. е динамична и ескалираща като не може да се очаква молителят да се върне и установи в друга част от територията на държавата си по произход, където да ползва трайна и ефективна закрила, тъй като не могат да бъдат изпълнени критериите за възможността за вътрешно разселване и това е неподходящо от гледна точка на оцеляването и физическата му безопасност.

Съдът изцяло споделя извода в проверяваното решение, че жалбоподателят се явява принуден да остане извън държавата си по произход, тъй като със самото си присъствие на територията на тази държава като гражданско лице е изложен на реална опасност от тежки посегателства поради насилие от протичащия към момента в тази държава вътрешен въоръжен конфликт.

Същевременно административният орган е взел предвид факта, че в продължение на около седем години жалбоподателят е живял на територията на Турция и е извършил преценка и на сигурността на територията на тази държава. Взел е предвид Справка относно Република Турция с вх. № 656/17.10.2022 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно актуалното положение в Турция и е приел, че от информацията в тази справка не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт в Турция. Посочил е, че по време на проведеното с кандидата интервю той не е заявил, че има основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение в Турция; не е заявил върху него да е било оказвано насилие ди да е получавал заплахи и никой не го е принуждавал да напуска Турция. При това положение, правилен се явява извода, че няма никакви основателни причини да се счита, че той няма да бъде допуснат отново до територията на Турция и че не би бил защитен от властите ако поиска закрила.

Положението на сирийските бежанци в Турция е подробно описано в Справка с вх. № МД-656/17.10.2022 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ. Посочено е, че през месец април 2013 г. А. е приела всеобхватен, насърчен от ЕС „Закон за чужденците и международната закрила“ /LFIP/, с който създава специална правна рамка за убежище в страната и утвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Въз основа на това, административният орган е направил преценка, че са налице всички кумулативно изискуеми от разпоредбата на § 1, т.9 от ДР на ЗУБ предпоставки територията, на която е живял жалбоподателят в продължение на около седем години, да се приеме за трета сигурна държава по отношение на него.

В решението е направен изводът, че за А. А. Ф. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1 - 3 от ЗУБ при завръщането му в Турция и че искането за закрила и в частта за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователно.

Настоящият съдебен състав намира този извод на административния орган за правилен и съответен на събраните по делото доказателства. Правилно в решението е прието, че същият е пребивавал в трета държава, различна от държавата му по произход, и че същата представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на §1, т.9 от ДР на ЗУБ. Административният орган е извършил преценка на сигурността в тази държава с оглед данните в изготвената справка, правилно е установил, че на територията ѝ няма въоръжен конфликт до степен на изключително и безогледно насилие. Същият, при постановяване на решението, е изпълнил задължението си, регламентирано в чл.75, ал.2 от ЗУБ при произнасяне по молбата за статут да прецени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава.

Горните преценки на административния орган не само, че не се разколебават, но и напротив – те се затвърждават от представените в хода на съдебното производство справки за положението в Република Турция и в Сирийска арабска република - Справка вх. № ЦУ-147/10.03.2023 г. и Справка вх. № ЦУ-148/10.03.2023 г.

С оглед на всичко изложено се налага извод, че при вземане на своето решение административният орган правилно е приложил закона и не е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да представлява

основание за отмяна на обжалвания акт.

Оспореното решение не противоречи на материалноправните разпоредби, съответства на целта на закона, не е засегнато от порок, налагащ неговата отмяна и следва да бъде потвърдено, а подадената против него жалба – отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и по горните съображения, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Ф. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., арабин по народност, мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен, със съдебен адрес: [населено място], ул. У., № 1, ет.3, срещу Решение № 2546/06.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което е постановен отказ да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: